

skeligheder, Forslaget har haft paa sin Vej igennem det andet Ting. Men der er opnaaet det, som jeg mener er afgørende, at Befolkningen i de sønderjydske Landsdele, som skal nyde godt af dette Udstykningsarbejde, faar Valgfrihed, faar Lov til selv at bestemme, om den ene eller den anden Udstykningsform skal anvendes, og det bliver den Afgørelse, som vi andre ogsaa kommer til at bøje os for. Derfor mener jeg, at Loven i saa Henseende er heldigt affattet, og jeg skal med disse Bemærkninger anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie.

I Forbindelse hermed vil jeg anbefale, at Forslaget til Lov om Indførelse af den nævnte Lov af 4. Oktober 1919 i de sønderjydske Landsdele ogsaa maa nyde Fremme i dette høje Ting. Denne Lovs Indførelse i de sønderjydske Landsdele vil jo være nødvendig, for at de Bestemmelser, der staar i det Forslag, jeg nys omtalte, overhovedet kan komme til Anvendelse dernede, men den er ogsaa af en anden Grund nødvendig, fordi der bortset fra Domænegårdene allerede er købt Arealer i de sønderjydske Landsdele til Udstykning efter Loven af 4. Oktober 1919, idet Jordlovsudvalget jo har Midler til saadant frit Opkøb paa Steder, hvor der ikke er Lens- og Stamhusjorder til Raadighed. De Arealer, der er opkøbt, eller som senere maatte blive opkøbt, vil imidlertid ikke kunne udstykkes, medmindre Loven faar Gyldighed i de sønderjydske Landsdele, og jeg mener, det følger af sig selv, hvad man end maatte mene om denne Lov — og der er jo forskellige Meninger —, at hvad der er gældende Lov her, ogsaa skal være det i de sønderjydske Landsdele. Jeg anbefaler derfor dette Lovforslag til det høje Tings Velvillie.

Kloppenborg-Skrumsager: For os er det jo en stor Glæde, at vi er naaet saa vidt, at vi har faaet Haand i Hanke med disse Domænegaaarde, at vi nu kan tage os af dem og bruge dem paa den Maade, som vi synes er rigtig. De Domæner har, kan jeg godt sige, tidligere været os dernede en Torn i Øjet; det er os en Glæde, at vi nu raader over dem, og der vil ikke være stor Uenighed om, hvordan de skal bruges. Man vil i hele Sønderjylland være klar over, at det er rigtigt, at en meget væsentlig Del af dem bliver udstykket. Jeg kan her slutte mig til, hvad den højtærede Landbrugsminister har sagt: Store Dele kan udstykkes, men det vil jo, naar der skal gaas økonomisk og fornuftigt frem, være forsvareligt, at der til de gode Bygninger, som

er opført paa de fleste af dem, bliver liggende et passende Stykke Jord, da for store Værdier ved en ren Til-Bunds-Udstykning vilde gaa til Grunde. Det er vi alle sammen klare over, og vi er endvidere klare over, at Sønderjylland nok er den Del af Riget, som har mest Brug for Udstykning, da vor Landsdel, i Forhold til Jordens Godhed i hvert Tilfælde, er den Del af Landet, som er tyndest befolket. Saa det falder udmærket sammen: der er Plads til Folk, og vi har Jord til Raadighed, som de kan bosætte sig paa.

Saa kommer det næste Spørgsmaal: Hvordan bør Udstykningen af disse Jorder foregaa? Der vil selvfølgelig hos os være forskellige Opfattelser heraf, ligesom der er det herovre, men jeg vil pointere meget stærkt, at jeg er overbevist om, at den overvejende Del af Befolkningen dernede, for saa vidt den har beskæftiget sig med dette Spørgsmaal, der interesserer os stærkt, vil have den Opfattelse, at en Udstykning til frit Eje i den videste Udstrækning er det mest tiltalende. Vi har i Fremmedherredømmets Tid stiftet nøje Bekendtskab med, hvor værdifuldt det er at være Ejere af sin Jord. Hvis vi ikke havde været ubetinget Ejere af Jorden dernede, vilde vi være blevet blæst bort af det Regimente, vi stod under. Derfor har vi megen Kærlighed til den frie Ejendomsform — det er noget, man ikke kan vente, at man herovre er optaget af i samme Grad, som vi er det, det kan jeg godt forstaa —, og nede hos os vil det da være saadan, at vi overvejende synes bedst om Udstykningen efter Loven af 22. Juni 1917. Men man skal jo se at blive enig om det, og jeg ser, at de har haft lange Forhandlinger i det høje Folketing om den Sag og til sidst er blevet enige om en valgfri Ordning. Man er efter langvarige Forhandlinger gaaet dertil, at man kan vælge, paa hvilken Maade man vil bosætte sig dernede, og det synes jeg ogsaa maa være tilfredsstillende. Jeg tvivler ikke om, hvilken Form man i overvejende Grad vil vælge, som Loven nu foreligger. Der er jo somme, som har meget stor Kærlighed til Loven af 4. Oktober 1919, og er der nogle, som ønsker deres Lodder efter den Lov, vil de kunne faa det. Nu faar vi jo se, ad hvilken Vej man vil gaa. Men Hovedsagen er, mener jeg, at vi nu, da det stunder mod Enden af denne Samling, bliver færdige med Loven og faar den højttaget. For det er jo rigtigt, hvad den højtærede Landbrugsminister har sagt, at der allerede er opkøbt Jorder dernede, som trænger til Udstykning og til Bebyggelse, da